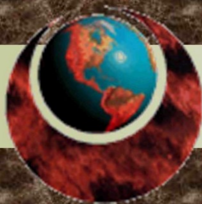

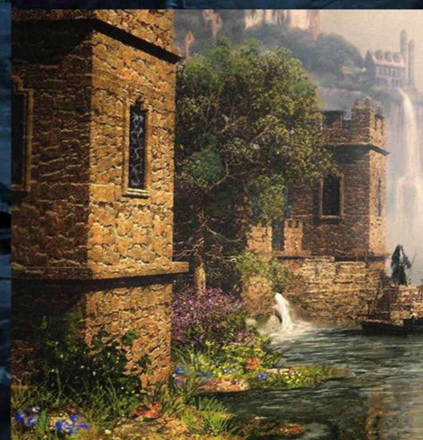
A DOUA EPOCĂ ÎNTUNECATĂ

de H.C. Andrei

Cătălin Hidegcuti

A Doua Epocă Întunecată

H. C. ANDREI

I

Fugarul încerca să pună o distanţă cât mai mare între el şi urmăritori. Harpiile îi pierduseră urma în pădurea deasă şi nu le mai auzea ţipetele înfricoşătoare deasupra sa. Din păcate nu erau singurii lui urmăritori, urletele bestiilor de vânătoare se auzeau tot mai aproape.

Încercând să-şi piardă urma intrase în râul de munte ce se învolbura de-a lungul pădurii şi o luase prin apă către vale. Magika însă transformaseră, cu ajutorul vrăjilor lor infernale creaturile, dezvoltându-le inclusiv mirosul care acum nu mai putea fi păcălit.

Verifică din fugă buzunarele şi centura. După cum se aşteptase nu mai avea nici un glonţ. Singurele cartuşe rămase erau cele din pistol, cinci, ultima dată când le numărase. Mai avea şi puşca pe spate, care îl incomoda la fugă, dar nu vroia în nici un chip să o abandoneze. Armele deveniseră extreme de rare după Ridicare, prea rare ca să fie lăsate în mâna celor ce îi serveau pe vrăjitori. Dar nici în ea nu mai erau gloanţe, ultimul îl descărcase în burta unui thrall când scăpase din castel.

Se gândi să lupe cu urmăritorii lui, ultima oară când îi văzuse erau cel puţin patru bestii şi şase thralli. Gând care trecu repede, chiar dacă nu aveau arme automatice Adrian nu vroia să se pună cu ei, văzuse de prea multe ori cum armele de foc pierd lupta împotriva bestiilor şi a magiei.

Alunecă pe marginea unei râpe ascunse de tufişuri şi se rostogoli fără putinţă de a se prinde de vre-o rădăcină, sau vre-o ramură de copac. De oprit se opri la baza râpei cu faţa în noroi. Încercă să se ridice dar mâna sa alunecă în noroi şi căzu înapoi. Înjură din plin toţi zeii pe care îi găsi în memorie, nu se lăsă nici pe el pe dinafară, pentru prostia de a fi acceptat misiunea. Urletul câinilor se auzi şi mai aproape. Îşi şterse faţa şi trase pistolul de la brâu. Confruntarea devenise inevitabilă.

Se ascunse într-un tufăriş des şi se pregăti de luptă. Dacă ar fi putut răpune bestiile înainte ca ele să-şi dea seama unde este, avea o şansă. Îşi concentră întreaga voinţă către un singur scop, să omoare înainte de a fi omorât. Încă de mic îşi dăduse seama că dacă îşi canaliza voinţa, corpul şi mintea sa avea să

răspundă mult mai bine, chiar şi inamicii săi parcă îşi pierdeau elanul.

Un mîrâit înfundat anunţă apariţia câinilor.

Două bestii apărură la marginea râpei. Corpurile le erau acoperite cu o blană groasă, prin ea se vedeau spini otrăviţi care se ridicau din coloana vertebrală. Colţii şi ghearele lor ascuţite puteau rupe cu uşurinţă chiar şi metalul.

Una dintre ele îşi ridică capul şi scoase un urlet înfiorător.

Adrian strânse şi mânerul pumnalului pe care îl avea în teacă, prezenţa lamei îi dădu curaj. Ridică pistolul şi ţinti. Privirea roşu aprins a bestiei îl căuta şi ea. Pentru o sutime de secundă privirile lor se întâlniră şi omul văzu nebunia sângelui în ochii animalului.

Nu stătu pe gânduri şi apasă tragăciul. Capul bestiei fu împins în spate de

puţinele puncte slabe ale bestiei. A doua creatură năvăli ca o avalanşă şi îl lovi în plin aruncându-l la pământ. Creatura încercă să-i prindă gâtul în fălcile puternice.

Cu greu Adrian reuşi să-i oprească falcile şi îi puse genunchiul pe piept aruncând-o peste cap. Mai trase în grabă un glonţ dar tremuratul mâinii făcu ca proiectilul doar să zgârie pielea atacantului său.

Şi ceilalţi urmăritori îşi făcură apariţia. Patru vânători îmbrăcaţi cu haine groase şi veste din piele tăbăcită şi care fluturau sălbatic suliţe şi sabii. Cu ei aveau doi câini transformaţi şi care mîrâiau arătându-şi colţii la fugar. Animalele scăpate din lesă coborâră panta cu salturi scurte, îl înconjurară şi se pregăteau să atace, thralii, care nu prea aveau chef să lupte rămâneau în spate lăsând bestiile să-şi facă treaba.

Deodată cu toţii încremeniră. De parcă timpul se oprise pentru ei. Un călăreţ apăru pe marginei râpei stăpânindu-şi cu uşurinţă armăsarul alb pe care îl călărea.

- Adrian Stormfire, vino cu mine; porunci figura cu o voce bubuitoare.

Corpul i se mişcă fără să vrea şi se apropie de călăreţ. Adrian încercă să se lupte cu puterea care pusese stăpânire pe el dar era ca şi cum ar fi încercat să stăvileşti un vulcan.

Era imposibil.

Când ajunse lângă el, călăreţul ridică toiagul în aer şi rosti câteva silabe formând o vrajă. O lumină strălucitoare îi învălui

şi-i duse cu ea sub forma unor licurici orbitori.

Adrian se trezi pe un pat de piatră.

Se afla într-un fel de chilie din piatră neşlefuită de trei pe trei metri înaltă de încă vre-o trei. Patul pe care zăcea era tăiat tot în piatră şi acoperit cu mai multe rânduri de blănuri. Restul încăperii era mobilat cu obiecte din lemn masiv care păreau foarte vechi. Dacă Adrian ar fi trăit într-o lume unde informaţia ar fi fost liberă ar fi ştiut să încadreze istoric stilul mobilierului. Era german, sec XVIII.

Revenindu-i puterile, tânărul se ridică cu greutate din pat. Pe un scaun se aflau nişte haine (ale lui dispăruseră), neavând ce face Adrian le încercă. Observă cu surprindere că i se potriveau de minune. Erau haine uşoare, dintr-un material asemănător cu blugii. O pereche de pantaloni largi, un tricou şi o tunică cu mâneci lungi care se strângea la brâu cu o curea, dar continua în jos cu vre-o treizeci de centimetri, toate de culoare albastru închis. Tunica avea în dreapta sus un semn ciudat, ca un disc de soare înaripat care contrasta prin culoarea sa albă.

Pe spătarul scaunului se găsea o centură lată cu multe buzunăraşe. Adrian o strânse în jurul taliei şi îşi dădu seama că putea să ţină o mulţime de lucruri chiar dacă acum toate buzunăraşele erau goale.

După ce termină de îmbrăcat se gândi să arunce o privire şi în dulapuri, să-şi caute lucrurile pe care le avusese. Dulapul era plin de haine asemanatoare cu cele pe care le purta dar de mai multe mărimi. Acolo se găseau şi armele sale. Luă pistolul şi verifică imediat butoiaşul. Gloanţele erau tot acolo. Lăsă puşca la locul ei dar luă pistolul şi-l puse la brâu, tot acolo prinse şi pumnalul.

Satisfăcut de echipamentul său, încercă uşa.

Era deschisă.

Dădea într-un coridor, care la stânga se termina la câţiva metri într-un perete de stâncă dar în dreapta continua până la un cot după care nu se mai putea vedea. Singura lumină provenea de la lampioane ce aveau în centru cristale strălucitoare.

Adrian auzise de astfel de dipozitive pe care le foloseau magika şi care puteau fi reâncărcate direct cu putere magică. La lumina cristalelor văzu că de-a lungul coridorului mai erau două

uşi la fel ca şi a sa, dar nu le încercă. Într-un mod extrem de ciudat era împins mai departe. Îşi continuă cercetarea de-a lungul coridorului.

Imediat după ce trecu de colţul coridorului dădu într-o încăpere largă, tăiată în stâncă, înaltă de peste patru metri şi care avea cel puţin patruzeci de metri pătraţi. Dar nu era goala. Era mobilată şi aranjată în aşa fel încât părea foarte confortabilă. Unul dintre pereţi era acoperit de arme vechi, de la pumnale frumos lucrate în fildeş până la săbii grele de doua mâini. Alt perete era acoperit cu rafturi după rafturi pline de pergamente şi cărţi vechi. Temător se apropie de un piedestal impresionant din centrul camerei care în partea superioară avea un suport pentru cărţi.

Pe suport se afla o carte deschisă, a cărei coperţi lucrate cu grijă din tergu, lemn viu, iar paginile erau dintr-un fel de pergament mai gros decât hârtia. Fiecare pagină scrisă într-o limbă ciudată iar din loc în loc erau desene extraordinar de frumos lucrate cu o atenţie deosebită la cele mai fine detalii. Când atinse cartea un fior electric îi trecu prin corp de parcă ceva din paginile cărţii reacţionase la prezenţa sa.

- Este cartea magică a lui Merlin; îi şopti cineva din spatele lui Viteza cu care Adrian intră în poziţia de luptă îl uimi şi pe el, însă bătrânul

care apăruse ca prin minune lângă el nu avu nici o reacţie şi îl privea cu înţelegere.

- N-am vrut să te sperii tinere, credeam că vrei să ştii de unde vine cartea.

- Cine eşti? Adrian privea în jur încercând să-şi dea seama dacă mai erau şi alţii ascunşi în umbre sau era doar bătrânul în încăpere.

Dacă era numai bătrânul atunci un atac rapid l-ar fi scos din joc, nu părea tipul de luptător. Ceva însă îl oprea.

Bătrânul a fost cel care îl smulsese din mijlocul urmăritorilor, asta însemna că avea puteri magice considerabile. Şi poate nu ar trebui să le provoace.

- Numele meu nu ar însemna nimic pentru tine, este pierdut undeva în istorie. Mai important este numele tău şi ceea ce încercai să faci prin grădinile lui Demetrio.

- Nu cred că te interesează.

- O, dar mă interesează. Mai ales când am fost trezit din

somn ca să vin să te salvez. Aş zice că-mi eşti dator.

- Puteam să scap şi singur. Bătrânul lăsă să-i scape un surâs uşor.

- Văd că nu toţi sunt mulţumiţi cu noua conducere a lumii.

- Magika au distrus lumea umană. Tu ar trebui să ştii mai bine. Şi tu eşti unul dintre ei, am vazut cum mi-ai oprit urmăritorii.

- Magicienii nu sunt cea mai mare problemă a lumii. Ceea ce este în sufletul întregii omeniri reprezintă problema. Şi magii sunt până la urmă oameni, chiar dacă mulţi dintre ei se cred altfel.

- Dar magicienii au fost cei care au pornit totul.

- Nu cred că ştii istorie pe atât de mult pe cât crezi. Şi oamenii şi magika pot fi la fel de răi şi la fel de buni. Greşeala, dacă îi putem spune greşeală, a fost a celora care au crezut că e bine să cultive talentul magic din copii şi să le arate mortalilor cum se poate obţine putere.

- Nu înţeleg ce vrei să spui.

- Stai jos; îl invită bătrânul arătând către un jilţ comfortabil; şi îţi voi spune După ce se aşezară bătrânul răsuflă greu şi se apucă de povestit

“Să-ţi povestesc de începuturile Ridicării. Magicienii îşi au începutul în adâncurile istoriei, când existau magicieni atât de puternici încât nici unul din cei de acum nu s-ar fi putut măsura cu ei, puteau muta munţii din loc. În vechile mărturii de atunci se spune că aveau o legătură directă cu energiile fundamentale ale universului. Dar ceva sa întâmplat, toate scrieriile din acele vremuri s-au pierdut, şi ei au dispărut lăsând în urmă doar frânturi ale puterii lor. De-a lungul timpului magii au început să piardă din putere, sursa magiei însuşi părea să dispară. Fiecare generaţie însemna o diluare a puterii şi fiecare generaţie devenea mai slabă. La un moment dat, magika s-au întâlnit şi au discutat despre cum să oprească pierderea puterilor. Căci pe lângă diminuarea talentului mai apăruse şi tehnologia oamenilor care cu cât se dezvolta mai mult distrugea lumea magiei. Ei au hotărât ca magii să se căsătorească între ei pentru a-şi întări talentele. Tot atunci s-au descoperit şi nodurile magice şi felul în care generau energie magică. Iar odată cu apariţia primilor copii au fost construite şi primele şcoli pentru copii magicieni. Şi aşa

a continuat de-a lungul secolelor. Între zidurile lor, generaţii după generaţii de magicieni şi-au perfecţionat tehnicile. Dar în tot acest timp natura umană nu s-a lăsat nici ea mai prejos şi a lucrat din plin. Au devenit din ce în ce mai aroganţi şi mai siguri de sine. Cu toate că aveam reguli stricte privind folosirea magiei tot mai mulţi au început să o folosească în afara zidurilor spre profitul lor personal.

În ultimii ani, înaintea Ridicării, s-a ajuns până în punctul în care nu ne mai păsa de sursa puterilor. Mulţi dintre cei mai tineri au fost influenţaţi şi au pornit pe calea mai uşoară. Au invocat demonii şi traficanţii de suflete, care sunt cei mai întunecaţi dintre toţi vrăjitorii. Răul s-a infiltrat printre noi şi s-a cuibarit în sufletele noastre.

Percepţia magika despre oameni este că aceştia sunt un fel de cetăţeni de mâna a doua care sunt buni doar pentru a servi.

Această percepţie a crescut direct proporţional cu creşterea puterilor. Apoi a apărut Rashid, care s-a dovedit a fi atât de adânc în lumea întunericului încât puterile sale erau demonice pe de-a întregul. Dar s-au dovedit a fi copleşitoare, atât de mari încât mulţi s-au hotărât să îl imite şi au plonjat în beznă. Rashid a dat în vileag existenţa şcolilor întregii lumi.

Aşa a început Ridicarea.

Ceea ce a urmat ştie oricine, a devenit legendă. Oamenii s-au speriat şi au reacţionat cu ostilitate împotriva tuturor care erau măcar bănuiţi de a fi magicieni. A început o vânătoare. În acel context nu i-a fost greu lui Rashid să-i convingă pe mulţi tineri să-l urmeze în lupta împotriva oamenilor. În scurt timp lupta s-a transformat într-un război adevărat între magika şi restul rasei umane. Magika au întors armele robotice trimise de oameni împotriva stăpânilor lor, au adus creaturi din Iad să-i ajute în luptă, au închegat alianţe cu Marii Demoni. Alianţe care au costat sute de mii de oameni sacrificaţi pentru a satisface pofta de suflete a Marilor Demoni. Oamenii şi-au aruncat în luptă armele lor cele de mai temut - armele atomice. Magika le-au întors împotriva lor. Chiar şi acum cea mai mare parte din America şi Europa sunt prea "calde" pentru a fi locuite. Iarna nucleară a fost la un pas de a deveni realitate.

Lumea oamenilor s-a prăbuşit în haos şi magika şi-au construit propiile regate. Puţinii magicieni care nu se

implicaseră în război au văzut cu groază ce se întâmpla şi au hotărât să acţioneze în al 12-lea ceas. Magicienii “albi" l-au atacat direct pe Rashid şi după o luptă îngrozitoare au reuşit să-l răpună. Din păcate pentru ei, Syad s-a ridicat în locul lui imediat şi i-a condus pe magika în răzbunarea contra magicienilor albi şi a oamenilor care îi sprijineau. I-au omorât pe toţi magika care nu

li se alăturau. Iar acum suntem cu toţii scufundaţi în Epoca Magiei, şi nu vom ieşi cu uşurinţă din ea.

- Noi îi spunem A Doua Epocă Întunecată vrăjitorule. Şi nu ai dreptate, în curând Syad va fi aruncat din palatul său şi la fel se va întâmpla şi cu restul vrăjitorilor.

- Câteva cuiburi de refugiaţi nu înseamnă o rezistenţă tinere. Rezistenţa a murit odată cu dispariţia depozitelor de arme tehnologice şi lupta de la Dealurile Golaşe. Doar două state mai există care sunt conduse de oameni, şi acelea au supravieţuit datorită sărăcimii în resurse a zonelor în care se află şi a diplomaţiei fine pe care au practicat-o conducătorii lor. În rest e doar o populaţie care s-a întors la starea de sălbăticiune.

- Magika nu sunt atotputernici, în curând tehnologia va ajunge în mîinile tuturor şi vom putea lupta din nou.

- Nu mult râvnita ta tehnologie va rezolva problema, cel puţin nu singură. Ultima oară când s-au luptat cu magii oamenii au avut toată tehnologia pe care şi-au dorit-o şi tot au pierdut. Sistemele tehnologice tind să devină extrem de sensibile la dispariţia unor parţi. Nu, alta este calea.

- Dacă tot ştii atât de multe, probabil ştii şi asta; îl ironiză Adrian

- Poate, dar în mod sigur nu am să-ţi spun ţie tinere. Ceea ce am cu tine e mult mai simplu. Trebuie să te învăţ cine eşti.

- Ştiu cine sunt, bătrâne, şi ştiu ceea ce vreau. Vreau ca toţi magika din lume să fie înlăturaţi. Dacă mor cu atât mai bine.

- Atunci va trebui să te omori şi pe tine tinere deoarece şi tu eşti un magika. Pentru câteva momente Adrian rămase înmărmurit, dar îşi recăpătă repede

vorbirea.

- Imposibil bătrâne. Eu un magika! Ce alte glume mai ştii. Bătrânul zâmbi înţelegător.

- Cum crezi că ai trecut de gărzi şi ai reuşit să supravieţuieşti în grădinile lui Demetrios. Propria ta putere te-a ascuns de privirile magicienilor care îl slujesc. Simbolul de pe hainele tale este discul de soare înaripat. El semnifică puterea dătătoare de viaţă a Soarelui şi a fost simbolul magicienilor din casta mea de mult timp, din vremuri imemoriale. Acum va fi simbolul tau, mai ales că nu stiu exact din ce familie magică te tragi. De fapt Clarvăzătorii nici macar nu ştiu din ce familie provii şi cum de ai apărut aşa, pe neaşteptate. Ei cred că eşti un fel de accident. Eu cred că eşti mai mult. Doar timpul o va dovedi.

Discuţia fu întreruptă brusc de un satir care dădu năvală în cavernă.

- Un grup de vrăjitori se îndreaptă încoace. Deja au trecut de primele bariere care ne ascund lumii exterioare; reuşi să zică el printre gâfâituri

Bătrânul îşi ridică mâinile în aer şi începu să vorbească într-o limba de neânţeles şi care te ameţea dacă o ascultai mai mult timp. O ceaţă fină se formă în faţa lor. În doar câteva secunde ceaţa prinse substanţă. O imagine prinse formă, de parcă s-ar fi uitat într-o oglindă.

"Da, da - mormăi el - sunt destul de mulţi. Inclusiv doi maeştri. Ceea ce ai furat din palatul lui Demetrio pare a fi foarte important. Şi în acelaşi timp poate fi detectat de către clarvăzătorii lor."

Adrian îşi aduse aminte de cubul pe care îl furase din palat. Ştiuse că era important, cei din Rezistenţă îi spuseseră măcar atât. Dar nu i-au zis cât de important şi mai ales nu îi spuseseră că magika îl puteau depista prin intermediul său. Nu-şi mai amintea unde îl văzuse ultima oară.

Până când îl văzu în mâna bătrânului. Acesta părea să-l cântărească cu grijă şi mormăia din nou pe sub barbă.

"Dacă m-aş fi uitat mai atent. Dar am fost atât de bucuros că ai scăpat cu viaţă...... Acum nu mai contează, deja ştiu unde să-l găsească."

- Ei bine - continuă el cu voce tare - oricum vroiam să mă mut undeva într-un loc mai liniştit. Dar înainte trebuie să ne terminăm treburile aici. Elis - îi spuse el satirului - tu şi amicii tăi, încercaţi să-i întârziaţi cât puteţi. Aveţi grijă, nu vă puneţi în pericol fără rost. Eu şi cu băiatul ăsta mai avem câteva lucruri

de lămurit.

Satirul îşi arătă dinţii perfecţi şi se strecură afară. Se temea de puterea vrăjitorilor dar nici măcar aceştia nu erau feriţi de poantele locuitorilor pădurii. Bătrânul se întoarse către Adrian.

- Acum tinere magika, se pare că nu vom mai avea timp să te învăţ toate lucrurile pe care ai nevoie să le ştii, dar te pot îndrepta în direcţia ce trebuie să o urmezi.

În timp ce vorbea bătrânul se apucă să caute într-un cufar din fundul încăperii. În timpul căutării scotea zgomote ciudate de parcă ar fi fost o locomotivă, din când în când mai şi bombănea.

- A da, aici era - din cufar tocmai scosese un pachet învelit în piele, cu grijă despături învelitoarea - Vezi, asta e Cartea Magiei. Nu vorbi - îl opri el cu un gest pe Adrian care vroia sa spuna ceva - nu avem timp de întrebări. Vei afla mai multe din această carte. Tot prin intermediul ei vei învăţa cum să-i găseşti pe ceilalţi magi albi care încă trăiesc. Acum însă trebuie să te echipez cât mai repede şi să te trimit cât mai departe de aici.

De după un dulap scoase un toiag de doi metri lungime cu capetele poleite în argint şi care la mijloc avea un loc învelit pentru a putea fi apucat şi folosit mai uşor. Întregul toiag era acoperit cu rune strălucind cu o lumină albăstruie mocnită. Bătrânul îi aruncă toiagul lui Adrian împreună cu o pelerină. Tot din cufar mai scoase o traistă de călătorie pe care o umplu cu mai multe lucruşoare.

Bătrânul se opri şi păru că ascultă la ceva neauzit de urechile obişnuite.

- Se apropie. Trebuie să ne grăbim. Ţine asta - îi puse în mână cubul. Înăuntru e esenţa unui demon. Dacă ai esenţa lui poţi controla demonul. Poate vei avea nevoie de acea putere în viitor. Ţi-ai luat restul lucrurilor?

- Da.

- Bine, deoarece acum vom merge să le spunem "bine aţi venit" amicilor noştri, magika. Şi nu uita ce ţi-am spus, distrugerea magika, chiar dacă aţi putea să o faceţi cumva, nu reprezintă soluţia pentru acest conflict. Va trebui să găseşti altceva dacă chiar vrei să-i salvezi pe oameni.

Casa bătrânului magician se dovedi a fi situată la baza

unui deal stâncos. Când uşa se închise în urma lor, dispăru din vedere devenind invizibilă. O potecă îngustă pleca de la uşa peşterii până la pădurea aflată la doua sute de metri distanţă şi care înconjura dealul din toate părţile. Pe ambele părţi ale potecii, blocând accesul prin altă parte către peşteră era o malştină înşelătoare care numai la prima vedere era sigură şi puţin adâncă. Nici pădurea nu era obişnuită, era întunecată şi plină de copaci răsuciţi în toate felurile care păreau să-şi întindă crengile în mod ameninţător către oricine ar fi încercat să o străbată.

Lângă cei doi apăru de nicăieri un spiriduş. De aproape un metru înălţime, îmbrăcat în haine de culoare verde, o chică roşie ca focul şi un zâmbet şugubăţ pe faţă.

- Sunt chiar la marginea pădurii blestemate, în câteva minute vor fi aici.

- Mai avem timp să ne pregătim. Ai grijă de tânărul nostru prieten. Dacă îţi fac semn îl iei şi îl duci la Tepra. Va fi în siguranţă acolo.

Adrian vru să spună şi el ceva dar cuvintele parcă refuzau să iasă din gât.

O explozie se auzi din pădure, bătrânul păru şi mai preocupat. Trasă mai multe simboluri magice în aer, rămâneau în aer până se completa vraja după care dispăreau în străluciri scurte. Un scut magic se formă înconjurându-l pe bătrân şi protejându-l de lumea exterioară.

Când din pădure se auzi o a doua bubuitură, spiriduşul îl trase pe Adrian de mânecă lângă peretele peşterii. Crengile contorsionate ale pădurii făcură loc mai multor călăreţi. În frunte veneau doi războinici înarmaţi cu lănci lungi purtând coifuri sclipitoare. Doi magi îmbrăcaţi cu robe fastuase care îi marcau ca fiind de rang înalt veneau după ei flancaţi de patru ucenici în ale magiei. Coloana se încheia cu două slugi care purtau arcuri în mâini.

- Bine aţi venit în regatul meu - îi întâmpină bătrânul cu o voce răsunătoare pe noii veniţi

Magicienii de rang înalt se uitară unul la altul cu uimire, după câteva momente unul dintre cei doi îşi împinse calul la marginea poienii mlăştinoase.

- Cine eşti şi ce îţi dă dreptul să numeşti acest ţinut regatul tău?

- Cred că tu ar trebui să te prezinţi primul, doar ai intrat pe teritoriul meu fără să-mi ceri voie.

Magika rămase trăsnit, nimeni nu mai avusese curaj să i se adreseze în acest mod de foarte mult timp. Dar îşi păstră cumpătul.

- Ascultă bătrâne, îl vrem pe tânărul din spatele tau. Dacă ni-l dai te vom lăsa să trăieşti.

- Îmi pare rău dar tânărul are o treabă de îndeplinit şi nu are timp să se joace cu voi.

Un râs zgomotos izbucni de la marginea pădurii şi toţi văzură un satir care murea de râs între crengile joase ale unui copac. Când văzu că toţi se uită la el se făcu nevăzut în pădure.

Celălalt mag îşi îmboldi şi el calul pe poteca îngustă.

- Destul cu joaca. Luaţi-l! se adresă el ucenicilor Doi dintre ei începuseră să-şi împletească vrăjile când bătrânul trasă un simbol

în aer şi o sferă zbură spre grupul vrăjitorilor. Cu toţii îşi abandonară vrăjile şi îşi ridicară scuturile magice să-i apere. Sfera explodă în zeci de lumini colorate ca un foc de artificii dar în rest nu avu nici un efect. Spiriduşul pufni cu dispreţ.

- Halal magicieni. Nici măcar nu sunt în stare să deosebească o vrajă periculoasă de una inofensivă.

Magicienii nu erau la fel de încântaţi, fuseseră luaţi drept proşti, nu mai aveau de gând să fie delicaţi, bătrânul îi luase prin surprindere dar nu se va mai repeta. Cei de rang înalt începură să ţese vrăji care l-ar fi paralizat pe bătrân în timp ce ucenicii se concentrau pe atacurile directe.

Bătrânul nu aştepta, vocea i se rostogoli ca un tunet deasupra poienii.

Stratul de noroi şi vegetaţie moartă de pe ambele părţi a potecii tremură şi două forme nedefinite ţâşniră la suprafaţă, una plină de alge şi nămol apucă calul primului magika trăgându-l la pământ. Cealaltă formă se îndreptă spre ucenici.

Aceştia, speriaţi îşi aruncară grăbiţi toate vrăjile asupra tăvălugului de nămol. Unul aruncă un bolt de foc, altul o suliţă de gheaţă, un altul se aruncă pur şi simplu la o parte. Magika rămas călare rosti o invocare şi un element al apei apăru lângă el, la o comandă mentală elementalul se aruncă la creatura de nămol.

Lăncile vânătorilor nu avură nici ele efect asupra creaturii

fură la fel de neputincioase ca şi magia ucenicilor, care după ce îl aruncase pe magika din şa trecuse la atac. Vârful lăncii intră în nămol şi acolo rămase în timp ce vânătorul se trezi prins fără scăpare în strâmsoarea creaturii care îl trăgea în interiorul ei. Arcaşii îşi trimiseră săgeţile în ea dar rămaseră înfipte în nămol fără vr-un effect vizibil. O rafală de spini ascuţiţi ţâşniră din mâinile unui ucenic care vroia să ajute elementul apei dar ca şi săgeţile nu avură nici un efect împotriva creaturii.

Bătrânul preferă să se concentreze pe primul magika ce fusese zvârlit de pe cal. Îşi îdreptă toiagul către forma care încă nu reuşise să se pună pe picioare şi pentru câteva momente cei doi fură legaţi printr-un pod luminos. Un trăznet atât de puternic încât îl transformă pe magika într-o grămăjoară de praf.

Cu atenţia concentrată pe adversarul său bătrânul nu observă forma luminoasa care se lipise pe scutul sau magic din zona picioarelor şi sugea energia scutului lăsându-l fără apărare. Spiriduşul însă îl văzuse cu ochii sai ageri şi îi dădu de veste.

- Şefule, vezi că ai ceva pe tine. Vrăjitorul îndepărtă "vampirul" energetic cu o singura mişcare a mâinii.

Creatura nu era periculoasă la nivelul pe care îl putea invoca un ucenic dar dacă sorbea destulă energie putea deveni de neoprit. După ce-şi îndepărtă musafirul nepoftit bătrânul aruncă o vrajă de groază peste duşmanii săi. Fiecare dintre ei o precepu în mod diferit, unuia i se urcau paianjeni pe corp, altul ajunsese la cumpăna unde trebuia să plătească demonilor cu sufletul său. Erau cu toţii incapacitaţi.

Din păcate magika de rang înalt nu fusese atins de vrajă. Îşi dăduse seama imediat de vraja care îi lovise ucenicii şi eliberă o vrajă ce dispersa magia şi eliberă minţile îngrozite.

Era timpul să lucreze în echipă. Una dintre creaturile de nămol fusese distrusă de o sferă de foc ce-i explodase în interior. Cealaltă atinsă de o vrajă de încetinire de abia se mişca. În timp ce unii aveau să-l atace direct pe bătrân alţii aveau să se descurce cu creatura de nămol rămasă.

O lance disruptivă lovi scutul bătrânului şi-l transformă într-un rug de foc întunecat. Alţii îşi începură vrăjile care urmau să desfacă protecţiile din jurul adversarului lor.

Sesizând că era timpul, bătrânul îi făcu semn spiriduşului. Acesta îl luă de mână pe Adrian şi amândoi se făcură nevăzuţi. De reapărut apărură mai târziu la liziera pădurii aproape de

marginea unei mici comunităţi, mai mult un sat decât un oraş.

- De ce am plecat? îl apucă Adrian de guler pe spiriduş - Puteam să-l ajutăm

- Nu, nu puteam, dacă am fi rămas am fi fost în pericol şi ar fi trebuit să ne protejeze şi pe noi. Iar bătălia dintre magi este complicată. Erau prea mulţi pentru a le face faţă.

- Şi ce se va întâmpla cu bătrânul?

- Nu-ţi fă griji pentru el, întotdeauna a supravieţuit cumva. Doar că va trebui să se mute din nou, căci Marii Magi ştiu acum de el. Dar simt că te vei mai întâlni cu el. Dar acum şi tu ai ceva de făcut. Să te întorci la prietenii tăi din Rezistenţă.

Îi puse în mână un fluier.

- Nu uita, nu toate creaturile pădurii sunt ostile oamenilor. Dar şi noi ne temem de oameni, de-a lungul istoriei ne-au prigonit în toate felurile posibile. Dacă ai nevoie să vorbeşti cu noi suflă în fluier şi vom veni să te ajutăm.

- Îţi mulţumesc prietene. Dar…

- Du-te. Grăbeşte-te. Nu suntem încă la destulă distanţă de domeniile lui Demetrio încât să fii în siguranţă. Şi orice ţi-ar fi fi spus prietenul nostru comun bagă bine la minte căci nu vorbeşte degeaba. Acum du-te.

Adrian dădu mâna cu spiriduşul şi porni prin iarba înaltă către târg. Chiar dacă avea o mulţime de nelămuriri ele vor trebui să mai aştepte până avea să fie în siguranţă printre ai săi.